

и на лелка Васа... Тъ, да прощавашъ батъ Камене, само едно знаятъ: пари, пари! Съ никого не си живѣятъ, като другитъ хора... Само тукъ, въ кръчмата, ги виждатъ и то — да ги напоятъ съ ракия, да имъ очистатъ паритъ. Охъ, какви работи съмъ видѣла азъ тука, какви работи! Причернѣлъ ми е свѣта отъ тѣхъ, батъ Камене!

КАМЕНЪ. Че шо си седѣла тука, ма Петро? Шо не си избѣгала и ти?

ПЕТРА. Де ще ида, батъ Камене? При кого? Пъкъ тѣ и съ друго ме вързаха...

КАМЕНЪ. Съ какво?

ПЕТРА. Не мога да приказвамъ за това, батъ Камене... Не ме питай... Да я оставимъ тая приказка... Кажити за туй дето си видѣлъ. Какъвъ занаятъ си работилъ?

КАМЕНЪ. Че да ти разкажа, Петро... Чакай, да си наля още една чаша. Ха, на здраве! Нѣма вино като нашето по чужбина. Пивко, гжсто! Ехъ, колко пжти съмъ въздишалъ за тука! Питашъ: какво съмъ работилъ? Не мога ти изброи, Петро! И по фабрики съмъ работилъ, и въ мини съмъ копалъ и кюмуръ въ параходи съмъ преиясялъ и по панаири съмъ стърчалъ... Какво ли не? Отначало много трудно живѣхъ. Едва изкарвахъ колко за хлѣба... Па поледувахъ... отъ тогази ми е тоя, цвѣтъ, дето съмъ червенъ като керемидата...

ПЕТРА. А после?

КАМЕНЪ. Прекарахъ. Свикнахъ... Позагладихъ косъма и взехъ да живѣя по човѣшки.

ПЕТРА. А какъ забогатѣ? Богатството ти отъ де е?

КАМЕНЪ. (Засмѣно). Е, тя е друга история. Една старица, дето ти казвахъ, стара мома, мисъ Годуинъ чудачка една... милионерша... при нея работихъ две години, умрѣ... че взе та остави всичкото си на насъ слугитъ ѝ. Отъ тамъ е богатството ми. Да не бѣ тоя случай... туй, Петро, дето го разправяшъ... че могло отъ залъка си да пестишъ та милионеръ да станешъ... е вѣтъръ!